

Синоду з заявою, що їх монастир здавна посилає у Січ єромонахів працювати служби і треби, що один тільки їх монастир мав право продавати воскові свічки в Січи; кажучи се, вони опирались на грамотах московського патріярха Іоакима 1688 р. й царя Петра I 1698 р. Далі ченці писали, що вони позбудуться значних доходів з Січи і не зможуть утримати себе при таких умовах, які повстануть по заснованню на Січи окремої архимандрії. Синод поручив київському митрополіту Гавриїлові вібрати відомости про материяльний побут Межигорського монастиря і дати звістку про се в Синод, а також і те, на яких умовах повинна істновати ново-заснована архимандрія. Автор наводить в статі текст відповіді межигорського архимандрита про материяльний побут монастиря, про його землі, маєтности, братства, про кількість селян в монастирських селах і т. и. Сей документ вельми цікавий і має велику вагу для історії монастирського володіння взагалі і для історії Межигорського монастиря з особна.

Київський митрополіт не встиг подати до Синоду ані яких небудь звісток про материяльний побут Межигорського монастиря, ані своєї власної думки що до справи засновання нової архимандрії в Січи, що теж вимагалось від його: скоро Запорожска Січ перестала зовсім істновати, і нічого було й думати про заснованне нової архимандрії. 4 червня 1775 року після приказу цариці Катерини II Січ Запорожську зруйновано. Володимира Сокольського, що був призначений на посаду запорожського архимандрита, 5 жовтня 1775 р. зроблено настоятелем батуринського монастиря. Се була нагорода за те, що він переконав Запорожців, щоб вони підлягли російському війську без жадної бійки та ріванини. Запорожці справді поклали зброю, і таким чином дуже велике кровопролитте усунуто під впливом слів Володимира Сокольського.

Ю. С.

Князь А. Б. Лобановъ-Ростовскій — Русская родословная книга, вид. друге, 1894, т. I, с. V+467, т. II с. V+481.

Книжки сї представляють собою перероблене і доповнене видання генеалогічних таблиць, виданих вперше редакцією „Русской Старини“. Всього заведено коло півтретя ста родів, між ними чимало й українських; подано поколінні реєстри, з короткими поясненнями. Праця має характер підручника для справок; одначе можна пожалувати, що джерела тих родословій звичайно не подано.

М. Г.

П. фонъ-Винклеръ — Русская геральдика, історія и описаніє русских гербовъ, съ изображеніемъ всѣхъ дворянскихъ гербовъ, внесенныхъ въ общій гербовникъ